

Arrest

nr. 187 586 van 24 mei 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 maart 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van 4 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 april 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat E. DESIRA *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te T. (Marokko) op [...] 1974.

Verzoeker is aldaar gehuwd met mevr. E. B. A., van Belgische nationaliteit op [...] 2002.

Op 8 juli 2003 diende verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging. Het visum werd aan verzoeker toegekend.

Op 19 augustus 2005 vroeg verzoeker de vestiging aan in de hoedanigheid van echtgenoot. Er werd een gunstige beslissing genomen.

Op 15 december 2005 werd verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdeling geldig voor vijf jaar (C-kaart).

Op 3 juni 2008 werd het huwelijk tussen verzoeker en mevr. E. B. A. door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk (A.R.07/4342/A).

Op 3 maart 2009 werd verzoekers C-kaart ingetrokken.

Op 3 maart 2009 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende een beroep tot nietigverklaring in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 6 oktober 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Bij arrest nr. 36 162 van 17 december 2009 verwierp de Raad het beroep tegen de beslissing van 3 maart 2009.

Op 6 juli 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 19 oktober 2010 verklaarde de gemachtigde de aanvraag ontvankelijk. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie en verzoekers dossier werd voor advies overgemaakt aan de arts-adviseur.

Op 15 juni 2012 bracht de arts-adviseur een medisch advies uit.

Op 12 juli 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet ongegrond. Tegen deze ongegrondheidsbeslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 115 498 van 11 december 2013 het beroep heeft verworpen.

Op 25 januari 2013 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Op 25 februari 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van verzoeker van 6 oktober 2009 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 120 164 van 6 maart 2014 verwierp de Raad het beroep.

Op 23 april 2013 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 17 mei 2013 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag ontvankelijk. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie en verzoekers dossier werd voor advies overgemaakt aan de arts-adviseur.

Op 4 maart 2014 verklaarde de gemachtigde de medische regularisatieaanvraag van 23 april 2013 ongegrond.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, die aan verzoeker ter kennis werd gebracht op 28 maart 2014.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.04.2013 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*M., Y. (R.R.: [...])
nationaliteit: Marokko
geboren te T. op [...]1974
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 17.05.2013, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

In het medisch advies van de arts-adviseur van 25.02.2014 dat zich bevindt in het administratief dossier wordt vastgesteld dat de behandeling en de opvolging van de pathologie van betrokkene beschikbaar is in Marokko en dat ze mede gelet op zijn persoonlijke situatie ook toegankelijk is voor hem. Op grond hiervan concludeert de arts-adviseur dat niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit gezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland. Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland. (zie gesloten omslag in bijlage).

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Marokko wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond verklaard.

Derhalve

*1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).*

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Op 4 maart 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, die eveneens aan verzoeker ter kennis werd gebracht op 28 maart 2014.

“De heer:

*Naam + voornaam: M., Y.
geboortedatum: [...] 1974
geboorteplaats: T.
nationaliteit: Marokko*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op van het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, wegens gebrek aan samenhang met de eerste bestreden beslissing. Verweerder merkt op dat beide beslissingen een andere feitelijke en juridische grondslag hebben, en stelt dat bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen het beroep slechts ontvankelijk is ten aanzien van de eerste bestreden beslissing nu dit de akte is die het eerst wordt vermeld in het verzoekschrift.

De Raad stelt op basis van de feitelijke gegevens in het dossier vast dat, niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit gezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. De samenhang wordt aanvaard. *In casu* oordeelt de Raad dat de gezamenlijke behandeling van de beroepen tegen de beide bestreden beslissingen die op dezelfde datum en door dezelfde attaché werden genomen, het vlot verloop van het geding niet in de weg staat.

Echter, verzoeker heeft in diens verzoekschrift geen enkel middel ontwikkeld tegen het bestreden bevel. Het beroep is bijgevolg om die reden onontvankelijk wat betreft de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenrecht, van artikel 7 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoeker d.d. 08.04.2013 artikel 9 ter, onontvankelijk is.

“Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

In het medisch advies van de arts-adviseur van 25.02.2014 dat zich bevindt in het administratief dossier wordt vastgesteld dat de behandeling en de opvolging van de pathologie van betrokkene beschikbaar is in Marokko en dat ze mede gelet op zijn persoonlijke situatie ook toegankelijk is voor hem.

Op grond hiervan concludeert de arts-adviseur dat niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit gezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland. Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Marokko wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond verklaard.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kan worden beschouwd.

Verzoeker wenst dan ook de volgende opmerkingen te maken:

1. M.b.t. de medische toestand van verzoeker:

Verzoeker diende zijn aanvraag in op 23.04.2013. Daarbij voegde hij een medisch attest opgesteld door Dr. I. A. waarin het volgende wordt gesteld:

Diagnose:

- Ernstige chronische hepatitis B, met herval na stoppen van de medicatie. De behandeling is zeer noodzakelijk, die in zijn herkomstland niet toegankelijk is.

Verzoeker verwijst naar:

- machtiging tot het vergoeden van de farmaceutische specialiteit Viread dd. 07.03.2011, opgesteld door Dr. I. C., adviserend geneesheer bij CM Antwerpen.

- medische getuigschrift dd. 17.04.2013, opgesteld door Dr. I. A.

- Protocol dd. 23.10.2013 van een labo-analyse van 16.10.2013

- Medische getuigschrift dd. 08.01.2014, opgesteld door Dr. I. A.

Uit deze attesten blijkt dat verzoeker volledig afhankelijk is van medicatie en zo hij deze niet neemt zijn toestand snel sterk achteruitgaat.

Bovendien blijkt uit deze attesten dat de medicatie in het herkomstland van verzoeker voor verzoeker de facto niet toegankelijk is vanwege de hoge kostprijs. In Marokko kost de medicatie + €1.000/maand, een som welke verzoeker, mede gelet op zijn ziekte, onmogelijk kan verdienen. Verzoeker zal dan ook in zijn thuisland verstoken blijven van de voor hun hem levensnoodzakelijke medicatie.

Dat verzoeker niet begrijpt waarom DVZ in zijn beslissing stelt dat verzoeker niet lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven. De behandelende geneesheer verklaart immers specifiek dat er sprake is van een "zeer ernstige" aandoening.

De dokter verwijst ook naar het feit dat verzoeker levenslang behandeld dient te worden en naar de medicatie die verzoeker op dit moment moet nemen.

Een medische opvolging is absoluut noodzakelijk, dit wordt ook bevestigd in het medisch attest dat verzoeker voegde. In de bestreden beslissing stelt de arts-attaché van DVZ dat de ziekte geen actuele medische contra-indicatie is om te reizen. Door het feit dat een geneesheer stelt dat een levenslange follow-up nodig is, is het al duidelijk dat verzoeker ernstig ziek is. Bovendien acht de behandelende geneesheer het absoluut noodzakelijk dat er voor verzoeker een medische opvolging nodig is.

Een stipte en correcte opvolging is absoluut noodzakelijk.

De arts-attaché stelt enkel dat er geen contra-indicatie is om te reizen.

De medische aanvraag en het ingediende medische attest beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt. Verzoeker is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken! De noodzakelijk geachte behandeling wordt tevens vermeld in het medisch attest.

Bovendien neemt verzoeker elke dag medicatie. Dat dit dan ook al een indicatie geeft over de graad van ernst van de ziekte.

Dat verzoeker niet begrijpt hoe de arts-attaché tot deze conclusie is gekomen! Verzoeker lijdt aan een ernstige aandoening. Indien verzoeker niet adequaat behandeld wordt, is er een herval van de ziekte, dat dit dus wel degelijk een bedreiging inhoudt voor zijn leven.

Indien men het medisch getuigschrift en de bijlagen die verzoeker voegde in zijn geheel bestudeert, blijkt wel degelijk dat de aandoening van verzoeker wel een bedreiging inhoudt voor zijn fysieke

integriteit. Dat het duidelijk mag blijken dat de arts-attaché geen rekening heeft gehouden met de medische toestand van verzoeker, in het nemen van zijn beslissing.

Dat er volledig voorbij gegaan wordt aan het feit dat voor verzoeker er in Marokko geen betaalbare medicatie voor verzoeker voorhanden is. De medicatie is daar zeer duur, om en bij de €1.000/maand, wat verzoeker niet kan verdienen, gelet op zijn medische toestand. Verzoeker heeft dan ook een terechte vrees voor zijn fysieke integriteit. Dat uit het advies van de arts-attaché niet blijkt dat deze genomen rekening houdend met de werkelijke gezondheidstoestand van verzoeker.

Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1.

Uit de motivering van de arts-attaché blijkt dat verzoeker reeds een vergevorderde aandoening van zijn ziekte moet hebben of halfdood moet zijn, alvorens zijn aanvraag ontvankelijk en gegrond zou verklaard worden! Dit is onredelijk van DVZ en maakt een flagrante schending uit van het redelijkheidsbeginsel.

Professor S. geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." 1

DVZ dient te onderzoeken of de aandoening een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit, ze dient niet te bepalen in welke mate! Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit werd recent ook bekrachtigd door verscheidene arresten van uw Raad.

Arrest nr. 92 397 van 29 november 2012 stelt het volgende: " Aldus blijkt dat de ambtenaar- geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert." Dat het duidelijk mag blijken dat de behandelende geneesheer de ernst van de aandoening anders inschat dan de arts-attaché. Dat dit te wijten is aan het feit dat hij verzoeker wel heeft willen onderzoeken, en DVZ zich slechts gebaseerd heeft op het medisch attest of slechts stelt dit gedaan te hebben. Hieruit blijkt dat DVZ tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien de arts-attaché het dossier, verzoeker, en de verschillende medische attesten, grondig zou onderzocht hebben! In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij het medisch attest met de nodige zorg en aandacht had nagelezen.

En het dossier of verzoeker met de nodige zorg onderzocht had.

Dit getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten het medisch attest grondig te analyseren, maar slechts heel oppervlakkig heeft bekeken, hetgeen tevens heeft bijgedragen tot de conclusie dat de ziekte kennelijk niet zou beantwoorden aan de ziekte van §1.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij een schending van haar feitelijke motiveringsplicht begaat door de aanvraag van verzoeker ongegrond te verklaren. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is.

Dat het voor verzoeker totaal onbegrijpelijk is, waarom zij geen rekening hebben gehouden met de overige stukken die verzoeker voegde.

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoeker voegde verschillende stukken, volledig volgens de geijkte procedure.

Dat deze aanvullingen dan ook bijkomende informatie bevatten over de situatie van verzoeker en wel degelijk in overweging genomen dienen te worden door de bevoegde diensten.

De aanvraag van verzoeker voldeed (en voldoet nog steeds) aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in art 9ter van de vreemdelingenwet. Bovendien voldoet ze eveneens aan de intentie van de wetgever, aangezien uit het medisch attest en de bijlages zeer duidelijk waaruit blijkt dat verzoeker ernstig ziek is. Verzoeker acht het dan ook zeer onwaarschijnlijk dat verwerende partij zijn aanvraag met de nodige zorg en aandacht behandeld heeft.

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat het rechtszekerheidsbeginsel geschonden is.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uittalingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. 2

Het is voor verzoeker onbegrijpelijk waarom er geen rekening wordt gehouden met alle stukken die verzoeker bij zijn aanvraag voegt.

Temeer daar er in de beslissing geen enkel spoor is van de overige stukken.

Dat de acties van verwerende partij duidelijk tot doel hebben om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren. Waarom houdt men geen rekening met de overige stukken van verzoeker? Dat het dus een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel door hier geen rekening mee te houden, in het nemen van de beslissing, en de motivering omtrent dan ook zwaar in gebreke blijft.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier, en indien zij van mening zijn dat zij geen rekening dienden te houden met de overige stukken, dienden zij dit te motiveren.

Dat DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt.

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitslatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. 3

Uit het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren.

Verzoeker begrijpt niet waarom men weigert rekening te houden met alle elementen die hij aanhaalde in zijn verzoekschrift.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in het medisch attest, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker dan ook helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld. Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel."

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker heeft nagelaten toe te lichten op welke wijze de eerste bestreden beslissing artikel 7 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet schendt, dermate dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en het feit dat in het medisch advies van de arts-adviseur van 25 februari 2014, waarvan verzoeker niet betwist dat hij dit advies heeft ontvangen, wordt vastgesteld dat de behandeling en opvolging van de pathologie van verzoeker beschikbaar zijn in Marokko en dat ze mede gelet op zijn persoonlijke situatie ook toegankelijk zijn voor hem. Op grond daarvan heeft de gemachtigde geconcludeerd dat uit het medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit enerzijds of dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling omdat er geen adequate behandeling zou zijn in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf anderzijds.

Verzoeker stelt niet te begrijpen waarom men weigert rekening te houden met alle elementen of alle stukken die hij aanhaalde in het verzoekschrift. Hij verduidelijkt evenwel niet welke elementen of stukken hij dan wel bedoelt waarmee de gemachtigde of arts-adviseur geen rekening zou gehouden hebben.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad evenmin toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het onderzoek naar het respect voor de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“§1

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Verzoeker meent dat zijn aanvraag niet als ongegrond kon worden beschouwd. Hij verwijst daarbij naar het attest van dokter I.A. waarin werd gesteld dat zijn medicatie noodzakelijk is en in zijn herkomstland niet toegankelijk is. Verzoeker verwijst naar dezelfde attesten als degene waar de arts-adviseur in haar advies naar verwijst en stelt dat hieruit blijkt dat de medicatie die verzoeker moet nemen in zijn herkomstland niet toegankelijk is wegens de hoge kostprijs nu dit in Marokko zo'n 1000 euro per maand zou kosten, hetgeen hij gezien zijn ziekte onmogelijk zou kunnen verdienen. Bijgevolg is verzoeker van oordeel dat hij in Marokko verstoken zal blijven van de voor hem levensnoodzakelijke medicatie.

De Raad moet echter vaststellen dat verzoeker niet ingaat op de motieven in het advies van de arts-adviseur aangaande de toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland. Zoals verweerder in de nota terecht opmerkt, verwijst de arts-adviseur onder meer naar 'le Régime d'assurance médicale des économiquement démunis (Ramed)' dat verschillende luiken van dekking van medische basiszorg heeft, gebaseerd is op principes van sociale bijstand en nationale solidariteit en bedoeld is voor economisch zwakkeren die geen deel uitmaken van het systeem van verplichte ziekteverzekering (Amo). Ook medicatie valt onder dit systeem. De arts-adviseur steunt deze motieven op bronnen die zich eveneens in het administratief dossier bevinden. Nu verzoeker nalaat aan te tonen waarom hij geen beroep op een dergelijk systeem zou kunnen doen, kan de Raad niet aannemen dat hij in geval van terugkeer zou verstoken blijven van de voor hem noodzakelijke behandeling.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij volgens zijn behandelende arts wel degelijk lijdt aan een zeer ernstige aandoening, waarvoor hij levenslang behandeld dient te worden met de huidige medicatie en een levenslange follow-up vereist is. Hij begrijpt niet dat de arts-adviseur stelt dat hij niet lijdt aan een ziekte die direct levensbedreigend is en verwijst naar diens standpunt dat er actueel geen medische contra-indicatie is om te reizen.

De Raad stelt vast dat de arts-adviseur geenszins heeft betwist dat verzoeker lijdt aan een ernstige aandoening die een medische opvolging behoeft en een bedreiging kan inhouden voor zijn fysieke integriteit. Integendeel, de arts-adviseur heeft de medicatie, behandeling en opvolging door een internist, gastro-enteroloog en hepatoloog juist weerhouden en is nagegaan of die behandeling en opvolging in Marokko beschikbaar en toegankelijk zijn. Zij heeft uitgebreid gemotiveerd waarom ze van oordeel is dat dit het geval is en is daarom tot de conclusie gekomen dat er geen risico is op een onmenselijke en vernederende behandeling, juist omdat de door haar weerhouden behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Marokko. Bijgevolg heeft de art-adviseur de ziekte van verzoeker niet geringschat. Het feit echter dat onbetwist is dat verzoeker lijdt aan een ziekte die kan gekwalificeerd worden als "zeer ernstig", betekent daarom niet dat deze ziekte ook zou beschouwd moeten worden als een direct levensbedreigende aandoening, waarin de eerste hypothese vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat de huidige aandoening niet als direct levensbedreigend is aanvaard door de arts-adviseur, noch dat zij gesteld heeft dat er geen actuele medische contra-indicatie is om te reizen. De arts-adviseur is in detail ingegaan op de medische situatie van verzoeker en de Raad acht het dan ook een gratuite bewering als zou zij "geen rekening gehouden hebben met de medische toestand van verzoeker".

Waar verzoeker stelt dat uit de motivering van de arts-attaché zou blijken dat men een vergevorderde aandoening van de ziekte moet hebben of halfdood moet zijn alvorens de aanvraag ontvankelijk en gegrond zou verklaard worden, blijkt dit niet *in casu*. De arts-adviseur heeft enerzijds wel op redelijke wijze vastgesteld dat de aandoening niet direct levensbedreigend is, maar heeft zich niet tot die vaststelling beperkt en heeft wel degelijk bijkomend onderzocht of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval er een gebrek zou zijn aan een adequate behandeling in het herkomstland. Het arrest van de Raad waarnaar verzoeker verwijst, heeft dan ook betrekking op een zaak die niet vergelijkbaar is met de thans voorliggende zaak.

Verder volgt de Raad verzoeker ook niet waar hij stelt dat de arts-adviseur de ernst van zijn medische problematiek anders inschat dan de behandelende arts, in die zin dat indien de arts-adviseur verzoeker had willen onderzoeken en een grondig onderzoek van het dossier zou gedaan hebben, zij tot een heel andere conclusie zou gekomen zijn. Het weze vooreerst herhaald dat de arts-adviseur de ziekte van verzoeker wel degelijk als zeer ernstig beschouwt, anders was zij niet overgegaan tot een zorgvuldig onderzoek van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de door haar noodzakelijk geachte behandeling en bijkomend blijkt geenszins een tegengestelde inschatting van de ernst van verzoekers situatie. Waar verzoeker aanstuurt op een medisch onderzoek door de arts-adviseur blijkt echter uit artikel 9ter, § 1 *in fine* van de Vreemdelingenwet dat de geneesheer, enkel indien hij dit nodig acht, de vreemdeling "kan" onderzoeken. Het is de ambtenaar-geneesheer *in casu* aldus toegestaan om zich voor haar advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren indien zij van mening is dat zij ook zonder dergelijk eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Thans kan niet redelijkerwijs betwist worden dat een onderbouwd advies voorligt.

Uit het betoog van verzoeker lijkt dat hij ervan overtuigd is dat het geen rekening houden met overige stukken, zonder weliswaar te duiden over welke stukken het gaat, een flagrante schending zou zijn van

het rechtszekerheidsbeginsel. Nochtans verduidelijkt verzoeker zelf dat het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de overheid "gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet mag beschamen". Thans licht verzoeker niet toe welke toezeggingen, uitlatingen dan wel gewekt vertrouwen er thans zouden zijn beschaamd, dermate dat een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet blijkt.

Zoals *supra* reeds gesteld, legt verzoeker ook niet uit met welke stukken of elementen die hij aanhaalde in het verzoekschrift geen rekening zou gehouden zijn, zodat evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan aangenomen worden.

De Raad kan niet vaststellen dat werd uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of dat men die incorrect heeft beoordeeld of dat men op grond daarvan niet in redelijkheid tot het besluit is gekomen. Er blijkt geen wanverhouding tussen de motieven en het dispositief.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel staat niet vast.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES